Ч. 57 Пятниця 12 (24) марта 1893. Рокъ III.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Реклямаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Законъ противъ фальшованя поживы.

Саме теперь радить Палата пословъ надъ закономъ противъ фальшованя поживы. Законъ то дуже важный, бо несовѣстнôсть многихъ торговельникôвъ дала ся вже дуже въ знаки не лишь людемъ бѣднѣйшимъ але навѣть и заможнѣйшимъ. Дôйшло вже було до того, що по мѣстахъ годѣ було докупити ся здоровои поживы. Не фальшовано хиба ще лишь того сырого товару, котрый нѣякъ не дававъ ся фальшувати, а всежь таки и тутъ придумувано всѣлякихъ способôвъ, щобы людей туманити. Очевидно найбôльше терпѣли черезъ то бѣднѣ люде по мѣстахъ, котрѣ за тяжко запрацьованый грôшь змушенѣ були купувати собѣ коли вже не просто отрую, то бодай непридатну до нѣчого поживу. До чого дôйшло вже було фальшоване поживы по мѣстахъ, выказавъ найлѣпше посолъ Найберъ и длятого годить ся тутъ навести хочь кôлька примѣрôвъ фальшованя, про котрѣ говоривъ той посолъ, доказуючи, якъ то фальшують поживу у Вѣдни.

Що до молока — говоривъ бесѣдникъ — то досыть поглянути, кôлько дѣтей умирає: на 100 дѣтей умираючихъ припадає 11 такихъ, що ссуть грудь, а 89 такихъ, котрыхъ годують молокомъ — найлѣпшій доказъ, що тому винно лихе молоко. До молока мѣшають муку, крохмаль, телячій мозокъ и бораксъ. У Вѣдни припадає на одну голову людности ледви 2 десятыхъ частей молока, а тыхъ кôлька тысячѣвъ літрôвъ, котрѣ зуживає ся що день — то чиста вода. Що до масла, то ще щасте, коли можна дôстати чисту марґарину (продуктъ, якій выробляє ся при добуваню парафіны зъ нафты). Коли марґарина чисто выроблена, то она все ще и много делікатнѣйша вôдъ штучного масла, до котрого, Господь знає, чого не мѣшають.

Коняку (рôдъ горѣвки робленои зъ вина) выробляє теперь Франція 27.535 гектолітрôвъ, а до самои Анґліѣ вывозить его рôкъ рôчно по 124.000 гектолітрôвъ, отже майже о 100.000 бôльше якъ дѣйстно продукує. Выходить зъ того ясно, що не весь конякъ гонить ся зъ вина. Въ однôй рецептѣ стоить написано: возьми дубовыхъ трѣсокъ, алькоголю и трохи карамелю, передестілюй то въ вôдповѣдный способъ, а буде зъ того конякъ. Продають такожь загально т. зв. румъ зъ Кубы, але що вôнъ нѣколи Кубы не видѣвъ, то рѣчь певна. Аналіза выказала, що складає ся вôнъ зъ алькоголю, крохмалю, брунатного каменя, сѣркової кислоты и — для делікатнѣйшого смаку — трохи догтю зъ букового дерева.

Послѣдными часами стали фабрикувати ковбасы паровыми моторами. Тымъ способомъ показало ся можливою рѣчею напустити до ковбасы бôльше воды, якъ то можна було давнѣйше. Здавало бы ся, що въ твердыхъ выробахъ ковбасничихъ, якъ сальцесонъ, нема воды; ну, але за то есть — клей зъ крохмалю. Такѣ сальцесоны выробляють на однôмъ зъ передмѣсть вѣденьскихъ, а вôдтакъ продають у Вѣдни за угорскѣ або вероньскѣ саламі. Навѣть помаранчѣ фальшують. Позаякъ червонѣ помаранчѣ лѣпше платять ся, то знайшли ся промысловцѣ, що до бѣлыхъ помаранчь напускають червоного соку.

Отсе лишь кôлька маленькихъ примѣрôвъ: другѣ послы наводили ще деякѣ иншѣ. Колижь таке дѣє ся у Вѣдни, де все таки есть якась контроля, то можна собѣ легко представити, що то буває по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ, де нѣкому и не въ головѣ було вглядати въ то, якъ то несовѣстнѣ торговельники не лишь туманять, але просто троять людей фальшоваными артикулами поживы. О скôлько мы зъ досвѣду знаємо, то нѣчо у насъ не фальшують такъ дуже, якъ муку, хлѣбъ и горѣвку. То суть три артикулы, котрѣ становлять головну поживу найбôльшои а заразомъ найбѣднѣйшои верствы нашои суспôльности. Кукôль и ґіпсъ то найголовнѣйша примѣшка нашои муки, котру змушенѣ найбѣднѣйшѣ люде купувати десь по заулкахъ мѣскихъ. Що тѣ люде пють зъ горѣвкою и т. зв. аракомъ, то и не хочемо вже згадувати — листє зъ тютюну и дубова кора то ще найделікатнѣйша приправа. О фальшованю иншои поживы не хочемо вже й говорити, бо того не списавъ бы — якъ то кажуть — и на воловôй шкôрѣ. А всему тому годѣ було доси зарадити. Теперь же по ухваленю згаданого закона будуть установленѣ комісіи, котрыхъ задачею буде допильнувати того, щобы поживы не фальшовано. Фальшовану, або шкôдливу здоровлю поживу будуть заразъ нищити, а правительство буде мати право выдавати розпорядженя, потрѣбнѣ для охороны здоровля. Той, хто буде зъ свѣдомостію продавати фальшовану або шкôдливу здоровлю поживу, буде строго караный. Кары грошевѣ за фальшоване поживы будуть ити на фондъ убогихъ.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вôдкинено внесенє пос. Пацака, щобы справоздане комісіѣ для ненарушимости посольскои въ справѣ Спинчича поставити на порядку дневнôмъ вчерашного засѣданя. — Послы Брзорадъ и Пацакъ интерпелювали въ справѣ розвязаня ческого прагского товариства академічного „Сазаванъ“.

Зъ порядку дневного принято въ третôмъ читаню проєктъ закона о зборахъ. Вôдтакъ

16)

КУМА ЖУРБА.

повѣсть

Г. СУДЕРМАНА.

Переклад зъ нѣмецкого.

(Дальше).

X.

Було то въ червни, въ сонѣшне пополудне въ недѣлю.

Зъ лѣса долѣтали глухѣ гуки трубъ. Нинѣ обходжено тамъ велике свято. Перехожа оркестра дала намовитись устроити оденъ концертъ. Зô всѣхъ сторôнъ зôйшли ся мешканцѣ доохрестныхъ сѣлъ, а навѣть властителѣ значнѣйшихъ маєткôвъ въ тыхъ сторонахъ не погордили запрошенємъ и прирекли свою участь въ забавѣ, бо щось подôбне не лучало ся часто въ тихôй околици.

Вôдъ самого полудня переѣзджали довгѣ ряды возôвъ и повозôвъ дорогою коло фôльварку — а старый Майгеферъ, котрый все радъ бувъ зъ нагоды несидженя дома, особливо, коли десь щось дѣяло ся, теперь пôдъ вплывомъ якогось наглого нападу доброты кликнувъ на жѣнку и дѣвчата, щобы скоро вбирали ся, бо хоче для нихъ посвятити ся и завезти ихъ на той фестинъ.

Близнята, котрѣ вже вôддавна блыскучими очима вызырали вôкномъ, теперь незмѣрно врадувались. Панѣ Єлисавета усмѣхнула ся до нихъ мовчки, а потôмъ звернула ся до Павла, котрый сидѣвъ въ кутику и спокôйно стругавъ дальше прутики до цвѣтôвъ, такъ якъ бы его те все нѣ трохи не обходило.

— А ты не пôдешь зъ нами? — спытала.

— Павло повезе насъ — сказавъ Майгеферъ въ приступѣ ласкавости.

Той подякувавъ батькови и замѣтивъ, що сурдутъ его занадто знѣвеченый, а потôмъ мусить сконтролювати робôтникôвъ, що мали зголосити ся о заходѣ сонця. Завтра мало зачати ся кошенє сѣна.

Близнята глянули на него, нахилили до себе головы и засмѣяли ся пôвголосомъ; потôмъ коли йшовъ до дверей, чѣпили ся его плечей и Кася запищала:

— Слухай, мы щось знаємо!

— Щожь такого знаєте?

— Щось дуже цѣкаве! — повторила Ґося.

— Скажѣть же разъ!

— Ґалька Дуґлясъ вернула до дому...

И голосно засмѣявшись, утекли чимскорше, кожда въ свою сторону.

Павло спершу дуже влютивъ ся, що вôдважили ся кпити собѣ зъ него, а потôмъ здивувавъ ся, що серце почало ему наразъ такъ голосно бити.

Въ пôвъ годины пôзнѣйше вôдъѣхала вся его родина.

— Прийди тамъ за нами небавомъ! — кликала мати ще зъ вôзка до Павла, а Кася, коли лѣзла на вôзокъ, шепнула ему въ ухо:

— И они тамъ мабуть будуть.

Теперь стоявъ вôнъ самъ оденъ на пустôмъ подвôрю.... Дѣвки пôшли на луку доѣти коровы, — не було нѣгде нѣ живои душѣ въ цѣлôмъ домѣ.

Качки на калужи поховали головки пôдъ крила, заспаный песъ ланцуховый клапавъ зубами и ловивъ перелѣтаючѣ мухи.

Павло сѣвъ на плотѣ огорода и дививъ ся въ сторону лѣса; тамъ на краю миготѣли яснѣ сукнѣ жѣночѣ або вôдъ часу до часу засвѣтивъ ясный блескъ, коли тôлько сонѣшне промѣнє вôдбило ся въ блыскучôй упряжи стоячихъ пôдъ лѣсомъ поводôвъ.

Вечѣръ надôйшовъ. Вôнъ все ще вагавъ ся и не знавъ, чи пôти тамъ, де була проча родина.

Тысячѣ причинъ приходили ему на думку, чому вôнъ дома конче потрѣбный, а коли вже зрозумѣвъ докладно, що належить до дому и то тôлько до дому, що поза нимъ буде все

приступлено до першого читаня проектôвъ правительства дотикаючихъ реформы процедуры цивільнои.

Пос. Кронаветтеръ звертавъ увагу, що нема обчисленя коштôвъ нового поступованя, и критикувавъ деякѝ его постановы. Бесѣдникъ высказавъ сумнѣвъ, чи поступоване буде дѣйстно устне. — Пос. Пленеръ поставивъ формальне внесене, щобы проектъ передати комісіи правничôй.

Міністеръ справедливости гр. Шенборнъ вôдповѣдаючи Кронаветтерови, вказавъ на то, що трактоване такъ труднои матеріѣ вымагае довгои и основнои працѣ и длятого не може бути нѣколи завчасно розпочате. Палата повинна длятого вже теперь рѣшити ся. При укладаню проекту змагано совѣстно до того, щобы подготовити дорогу вымогамъ явности и устности; уважано также на то, щобы поступоване было дешеве. Міністеръ мае надѣю, що навѣть непразники признають, що розходить ся тутъ о проектъ честно выдуманый и добре розважений.

По промовѣ пос. Герольда, котрый высказавъ сумнѣвъ, чи при заведеню устного поступованя ненѣмецкѝ языки зыскають що не будь, и котрый заявивъ, що его партія не перестане домагати ся окремо найвысшого трибуналу для Чехъ — передано проектъ правительственнôй комісіи правничôй, а вôдтакъ приступлено до дальшои ґенер. дебаты надъ закономъ о подôльскихъ зелѣзницяхъ.

Пос. Русъ заявивъ, що лѣвиця буде голосувати за закономъ, уважаючи его за початокъ до дальшои акціѣ на тôмъ поли. — Пос. Бляжекъ заявивъ, що бôльшôсть его партіѣ буде голосувати за закономъ. — Міністеръ торговлѣ Бакегемъ заповѣвъ на будучу сесію предложене о дальшôмъ выкôнченю сѣти зелѣзниць льокальныхъ и доказувавъ, що подôльскѝ зелѣзницѣ суть конче потрѣбнѝ для пôднесеня рôльництва въ сихъ повѣтахъ а также и взгляды на здержане еміґраціѣ промавляють за ними. Що до закиду Вашатого, будь то бы правительство не мало вôдваги признати ся, що сѝ зелѣзницѣ мають значѣне стратеґічне, сказавъ міністеръ дальше, що правительство, будуючи зелѣзницѣ стратеґічнѝ, нѣколи зъ тымъ не таило ся. Фаховый чоловѣкъ зрозумѣе, що сѝ зелѣзницѣ не мають значѣня стратеґічного.— Пос. Струшкевичь заявивъ, що Поляки готовѝ пôдпирати въ справѣ будовы льокальныхъ зелѣзниць всѣ иншѝ партіи. Вашатому сказавъ, що Россія значить трасу своихъ зелѣзниць на Всходѣ сльозами и кровію тыхъ виновникôвъ политичныхъ, котрыхъ пѣшкомъ на Сибѣръ высылае. — Пос. Барвѣньскій вôдповѣдаючи Вашатому, сказавъ, що въ Галичинѣ нема Россіянъ, лишь Русины, котрыхъ наука уважае за окреме племя. Лишь россійскѝ политики хотѣли бы не допустити до самостôйного розвою Русинôвъ. Русины самѝ мають рѣшати о своѣй назвѣ и политицѣ и не думають на будуче вôдповѣдати на такѝ инсинуаціи. — По промовѣ пос. Щепановского, ухвалено законъ о будовѣ подôльскихъ зелѣзниць.

На вечѣрнôмъ засѣданю вôдбувъ ся выборъ до спôльныхъ Делеґацій. Зъ Галичины выбранѝ: Водзицкій, Клюцкій, Мандичевскій, Поповскій, Щепановскій, Хшановскій и Яворскій; заступниками выбранѝ: Генцель и Вол. Гнѣвошь.

Переглядъ політичный.

Пôсля найновѣйшихъ вѣстей мае бути Рада державна завтра т. е. дня 24 с. м. закрыта и збере ся знову ажь въ осени на сесію.

Провôдъ клюбу лѣвицѣ обнявъ по Хлюмецкôмъ Палаты, пос. ґр. Кінбурґъ, бувшій міністеръ.

Цѣсарь нѣмецкій приѣде до Риму дня 20 цвѣтня, а выѣде домôвь ажь дня 1 мая. Вчерашне засѣдане нѣмецкого парляменту было незвычайно бурливе. Альвардтъ — той що написавъ бувъ брошуру о жидôвскихъ карабінахъ — принѣсъ бувъ часть актôвъ, що мали доказати продайнôсть правительства заявляючи, що всѣ акты важать 2 сотнары и вôнъ доставить ихъ ажь по святахъ. Комісія переглянула тѝ акты и не знайшла въ нихъ нѣчого. Наслѣдкомъ того посыпалась на Альвардта буря докорôвъ. Коли Альвардтъ выйшовъ, опôсля зъ парляменту, зробили ему его приятелѣ велику овацію.

Вôдозва.

Головною задачею приготовлюваной на рôкъ 1894 загальнои Выставы краевои, есть: не лише дати вѣрный образъ краевои продукціѣ, але заразомъ вплынути на оживлене и пôднесене тыхъ галузей продукціѣ, въ котрыхъ мы остали ся позаду за сусѣдными краями.

Щирыхъ и невтомимыхъ старань такъ Комітету Выставы якъ и цѣлои суспôльности, вымагае передовсѣмъ нашь промыслъ машиновый, що находить ся середъ дуже тяжкихъ обставинъ, бо що лишь починае розвивати ся, а мусить выдержати конкуренцію заграничныхъ фабрикъ, котрѝ обертають міліоновыми капіталами. Не буде вôнъ мôгъ и на выставѣ выступити такъ, щобы дорôвнавъ машиновому промыслу Угорщины, Чехіѣ и иншихъ захôдныхъ провінцій Монархіѣ. Винно въ тôмъ головно давне положене політичне Галичины, въ котрôй нарокомъ ставлено перепоны розвоеви промыслу фабричного въ користь захôдныхъ краѣвъ. Однакъ тымъ бôльшій обовязокъ лежить теперь на цѣлôй суспôльности, на публичныхъ институціяхъ, краевыхъ властяхъ и приватныхъ особахъ, щобы замовленями въ краевыхъ фабрикахъ старали ся той промыслъ спомагати. Особливо пожаданымъ было бы се передъ самою Выставою, бо тодѣ выробы краевыхъ фабрикъ, зробленѝ на замовлене, можна бы передъ вôдданемъ ихъ замавляючому помѣстити на Выставѣ, а тымъ способомъ причинити ся до пôднесеня машинового вôддѣлу на Выставѣ.

Маючи таке пересвѣдчене, удае ся симъ Дирекція загальнои Выставы краевои до институцій, властей и приватныхъ осôбъ, щобы зволили удавати ся до фірмъ краевыхъ, коли сего року потребувати-муть якихъ машинъ, котрѝ можуть зробити нашѝ власнѝ краевѝ фабрики.

У Львовѣ, дня 22 марта 1893 р.

Презесъ Выставы:
А. Сапѣга.

Генеральный секретарь: *Старкель.*

Директоръ: *Марьвицкій.*

Новинки.

Львôвъ дня 23 марта

— **Именованя.** Выдѣлъ краевый именувавъ офіціяла рахункового Іос. Шмида, адъюнктомъ рахунковымъ. — Міністеръ просвѣты именувавъ дѣйстного учителя ґимназіѣ въ Вадовицяхъ дра Ант. Карбовяка, дѣйстнымъ учителемъ державнои промысловои школы въ Краковѣ.

— **Конкурсы.** Выдѣлъ повѣтовый въ Коломыи розписуе конкурсъ на посаду кондуктора повѣтовыхъ дорôгъ зъ платнею 400 зр. и 100 зр. на кошта подорожи. Речинець вносити подання назначеный до дня 12 цвѣтня. — Рада шкôльна окружна въ Равѣ розписуе конкурсъ зъ речинцемъ до 30 цвѣтня на посады учителѣвъ при школахъ двоклясовыхъ въ Маґеровѣ и Немировѣ зъ языкомъ выкладовымъ польскимъ и въ Рѣчици, Василовѣ и Вульцѣ мазовецкôй зъ языкомъ выкладовымъ рускимъ; дальше на посады учителѣвъ при одноклясовыхъ школахъ: въ Брукенталя, Домашевѣ, Горожи, въ Корчевѣ, Корчминѣ, Махновѣ, Михайлôвцѣ, Смоливѣ, Стаяхъ, Щепятинѣ, Щирци, Тарнишинѣ, Ульгôвку, Улицку, Вербици, Воробличинѣ и Журавцяхъ.

— **Выборъ** о. Осипа Шелиньского на презеса, а о. Кирила Пачовского, гр. кат. священика, на засту-

---

на несвоимъ мѣсци, тодѣ убравъ ся въ святочну одежу — и пôшовъ на фестинъ.

Вже стало смеркати, коли йшовъ полемъ. Серце давила ему якась таемна тревога. Не мôгъ вôдважити ся розслѣдити причины того, однакъ коли минавъ корчикъ ялôвцю, пôдъ котрымъ колись высвиставъ Гальщцѣ найгарнѣйшу свою пѣсеньку, почувъ великій бôль у своихъ грудяхъ, мовь бы его хто пробивъ ножемъ.

Станувъ и почавъ розважати, чи не лучше было бы ему вернути ся....

— Таже моя одежа западто знѣвечена — думавъ вôнъ собѣ — годѣжь менѣ въ нѣй явити ся въ приличнôмъ товариствѣ.

Знявъ сурдутъ и зачавъ ему уважно зô всѣхъ сторôнъ приглядати ся. Швы на плечехъ выглядали мовь сѣрѝ пасма, лôктѣ блестѣли мовь срѣбло, а берети клянъ на грудяхъ навѣть троха поторочились.

— Хочь бы й радъ я, та годѣ — сказавъ а потôмъ усѣвъ пôдъ корчемъ ялôвцю и думавъ о тôмъ, якъ елеґантско буде выглядати, коли вкôнци удасть ся ему справити собѣ новый сурдутъ.

— Та мабуть не такъ то скоро буде — думавъ вôнъ дальше. — Перше Максъ и Ґотфридъ мусять сильно стояти на своихъ ногахъ; перше Каси и Ґосі треба справити бальовѝ сукенки, котрыхъ такъ бажають, и фотель матери оббити на ново... — и чимъ довше такъ думавъ, то тымъ бôльше приходило ему до головы рѣчей, котрѝ передъ его орудкою мали першеньство.

Потôмъ зновь уявивъ собѣ, якъ бы вôнъ выглядавъ въ новѣсенькôй чорнôй одежи, въ лякеркахъ, въ моднôй краватцѣ на шиѣ, якъ зъ головою гордо пôднесеною и зъ недбало елеґантскимъ поведенемъ входить на салю бальову, тымчасомъ Гальшка здалека усмѣхае ся до него зъ поважанемъ, якъ до такого, що становищемъ ѣй рôвный.

Наразъ позбувъ ся вôнъ тыхъ мрѣй.

— Фе! тожь то зъ мене дурень и чванько! — сваривъ вôнъ себе остро — де менѣ до лякеркôвъ и моднои краватки, — а теперь за кару на злôсть пôдешь въ старôмъ сурдутѣ до лѣса... Впрочôмъ теперь уже майже зовсѣмъ смеркло ся — додавъ обачно.

Трубы загудѣли голоснѣйше. Крики и смѣхи долѣтали до его уха зпомѣжъ гущавины соснового галузя.

Округлу полянку въ лѣсѣ замѣнили на салю балеву. По серединѣ стояла трибуна для музыкантôвъ, а по правôй сторонѣ будка, въ котрôй сельскій арендарь продававъ квасне пиво и солодкѝ тѣста; по лѣвôй же сторонѣ вôдгородженe было мѣсце, призначене до гуляня. Тамъ за вступъ платило ся окремо десять фениковъ, якъ то можна было вычитати зъ написи на великôй деревлянôй таблици.

Широкимъ коломъ порозставлювано столики и лавки, де прибувшѝ родины ѣли привезену зъ собою вечеру; а по за ними тиснула ся весела, крикліва и глупо-цѣкава товпа, жадна любови и кулакôвъ.

Концертъ вже бувъ скôнчивъ ся, а зачавъ ся танець. На твердо убитôмъ мосѣ лѣснôмъ крутили ся коломъ задыханѝ пары, що спотыкали ся що хвилѣ.

Зарево вечѣрне лежало ще на полянцѣ, коли тымчасомъ гущавина лѣса потонула вже зовсѣмъ у темнотѣ. Ту мѣстили ся паробки и дѣвчата зъ найблизшихъ доохрестныхъ сѣлъ, а навѣть вôзники злазили зъ козлôвъ, припаджені веселою забавою. Кождый корчь гущавины здававъ ся живымъ и чути было тихій шепôтъ залюбленыхъ.

Несмѣло, мовь злочинець, кралькома ишовъ Павло довкола полянки. Страхъ передъ чужими людьми бувъ все его прикметою, однакъ нѣколи ще не томила его серця така обава, якъ въ тôй хвили.

— Не знати, чи е ту Гальшка? — Нѣгде въ товпѣ не мôгъ доглянути и слѣду мешканцѣвъ „бѣлого двора“, алежь бо й его родина щезла десь безъ вѣсти. Разъ здалось ему, що шепôтъ и смѣхъ близнятъ долетѣвъ до его уха, але заразъ слѣдуючои хвилѣ заглушивъ се загальный гамôръ.

Два разы обôйшовъ уже полянку довкола, ажь ось наразъ — ему здавало ся, що серце

...ника презеса Рады повѣтовои въ Богородчанахъ, потвердивъ Є. В. Цѣсарь.

— **Вѣсти личнѣ.** Віцепрезидентъ Намѣстництва Иванъ Лідль вернувъ до Львова и обнявъ урядоване.

— **Доповняючій выбôръ** одного члена Рады повѣтовои въ Старôмъ мѣстѣ зъ групы сельскихъ громадъ розписано на 28 цвѣтня с. р.

— **Комітетъ для будовы руского народного театру** ухваливъ справити и справивъ „Золоту книгу", въ котру вписують ся и на дальше будуть вписуватись имена всѣхъ жертводавцѣвъ, що зложать хочь бы и найменчу жертву на фондъ будовы руского народного театру. „Золота книга" стане справдѣ золотою памяткою для будущихъ поколѣнь и становити буде важный документъ для осуду нинѣшного патріотизму и жертволюбности Русинôвъ. За грошѣ, складанѣ на руки комітету, закуповують ся цѣннѣ папери, даючѣ пупілярну безпечность, и мають бути винкульованѣ на фондъ будовы руского народного театру.

— **Зъ товариства „Ватры".** Рухъ науковый мѣжь товаришами „Ватры", що вже зъ початкомъ шкôльного року 1892/3 запанувъ ся такъ гарно, не перестає доси. Въ кôлькохъ послѣднихъ тыжднихъ вôдбули ся въ комнатѣ товариства чотири вôдчиты, що зацѣкавляли членôвъ своимъ змѣстомъ. И такъ тов. Ч. Мандичевскій читавъ про лірику и єѣ вôдносины до лірикôвъ, — тов. Б. Лепкій про основы естетики, — тов. Глѣбовицкій про початокъ и конецъ свѣта на основѣ теоріи Фальба, — вконци тов. О. Маковей про порôвнаня, образы и символы въ народныхъ пѣсняхъ. Вôдчиты були цѣкавѣ и старанно обробленѣ. Тутъ ще зъ радостію подаємо до вѣдомости ширшои публики рускои се, що заходомъ выдѣлу „Ватры" вышла друкомъ для народу Шевченкова поема „Наймичка" зъ портретомъ и популярною житєписію поета та зъ поясненями до тексту. А найвôдраднѣйшимъ явищемъ въ цѣлôй справѣ єсть те, що половину грошей на кошты выдавництва зложили самѣ товаришѣ ще передъ друкомъ книжки, а другу покрыли заразъ въ двохъ днияхъ по выходѣ єи, закупивши вôдповѣдну скôлькость примѣрникôвъ, щобы обдаровати ними сѣльскѣ дѣти при нагодѣ святъ. Се вправдѣ дрôбниця, але й то має свою вартôсть въ нинѣшнихъ такъ безидейныхъ, апатичныхъ часахъ. Въ найблизшôмъ выпуску Ватране задумують пустити въ свѣтъ жовнирске оповѣданє другого нашого поета — Федьковича.

— **Зъ салѣ судовои.** Передъ львôвскимъ судомъ присяжныхъ вôдбувала ся дня 18 марта карна розправа противъ Максима Шкутяка зъ Фôйна обжалованого о подпаленє стодолы власного зятя. Якъ до сего дôйшло, оповѣвъ самъ Шкутякъ при розправѣ. Оженившись не мавъ Шкутякъ власного ґрунту, лише „приставъ" до господарства жѣнчиного. Передъ 10 роками повдовѣвъ, а коли найстарша єго дочка Маруня доросла, выдавъ єѣ за мужъ за Сороку, и хочь ґрунтъ належавъ по матери дочцѣ, то Шкутякъ не вôддавъ єго заразъ зятеви, але господарувавъ на нѣмъ ще 8 лѣтъ. Ажь передъ двома роками здавъ Шкутякъ зятеви господарство и вôдъ того часу розпочали ся мѣжь вôтцемъ а дѣтьми незгоды и сварнѣ. Зять и дочка закидали Шкутякови, що нѣчого не робить, лише пє та переводить на горѣвку ихъ добро а Шкутякъ жалувавъ ся, що дѣти жалують єму кусника хлѣба. Такъ вело ся два роки ажь дня 14 вересня м. р. Шкутякъ посваривши ся зъ зятемъ пôдпивъ собѣ въ коршмѣ и вернувши домôвъ пôдпаливъ сѣрникомъ стодолу. Було се въ часѣ довгои посухи и полумѣнь обôймила въ млѣ ока цѣлу стрѣху. Побачивши огонь налякавъ ся Шкутякъ та кинувъ ся придавити єго руками, але вже було за пôзно. Тогдѣ въ розпуцѣ побѣгъ вôнъ до близькои млынôвки и кинувъ ся въ воду. Увидѣвъ се мельникъ, наробивъ крику и надбѣгшѣ люде вырятували потопаючого Шкутяка та вôддали єго до суду. По переведенôй розправѣ засудивъ трибуналъ Шкутяка, узглядняючи лагодячѣ обставины, на 3 роки тяжкои вязницѣ, въ постомъ що 14 днѣвъ.

— **Фальшôвники грошей.** Тыми днями вôдбула ся у Львовѣ карна розправа противъ Ивана Янкевича, родомъ зъ Вôкна, бувшого писаря, котрый минувшого року пôдроблявъ одноринськовѣ банкноты, и противъ Анны Немецовои, вдовы по вахмайстрѣ жандармеріѣ, котра тѣ пôдробленѣ грошѣ выдавала. Немецова призналась до провины, а Янкевичъ удававъ божевôльного. Лѣкарѣ взяли єго пôдъ доглядъ и сказали, що вôнъ здоровъ на умѣ. Вôдтакъ судъ засудивъ Янкевича на чотири роки тяжкои вязницѣ, а Немецову на три роки.

— **Новый уніформъ для воякôвъ,** котрого жадна куля не пробє, мавъ вынайти одинъ нѣмецкій кравецъ Дове. О тôмъ нечуванôмъ выназодѣ доносять всѣ нѣмецкѣ часописи послѣ звѣстки зъ Мангайму. Fremdenblatt пише такъ: „Кôлька днѣвъ вôдбувають ся въ Мангаймѣ пробы зъ новымъ уніформомъ, котрого куля не може пробити. Въ пятницю минувшого тыждня стрѣляла цѣла одна компанія зъ рôзныхъ вôддалень до манекіна, прибраного въ той уніформъ и тутъ показало ся, що справдѣ не перепускає куль". Одно берлиньске товариство хоче вôдъ того кравця закупити тайну того выназоду, котрый, коли покаже ся практичнымъ и правдивымъ, готовъ звести всяку війну на дурницю.

— **Зима замѣсть весны.** По кôлькохъ теплыхъ днияхъ, въ котрыхъ теплота доходила навѣть до 15 степенôвъ Цельвія настала наразъ знову студѣнь и взяли були морозы якъ середъ зимы. Вôдъ вчера вечера сыпле знову снѣгомъ такъ, що вôдкрыта зовсѣмъ земля у Львовѣ и по за мѣстомъ покрыла ся на ново грубою верствою снѣгу. Всѣ вже були певнѣ, що настає весна, тымчасомъ настає зима въ повнôй своїй силѣ. Та не лишь у насъ настала така зима; зъ захôдныхъ сторôнъ нашои Монархіѣ доносять, що тамъ упали такожь великѣ снѣги. Въ Стиріи упавъ такъ великій снѣгъ, що на зелѣзници мѣжи Авсе и Обергравнъ настала дводневна перерва. Великій снѣгъ упавъ такожь у Вѣдни и єго околици. На Дунаю коло Бѣлграду була онодгды такъ велика буря, що ажь ушкодила кôлька кораблѣвъ а одинъ корабель угорскій выгнала на пôдводну скелю.

єго перестане бити зъ переляку и роскошѣ — побачивъ передъ собою батька и матѣръ разомъ зъ родиною Дуґлясôвъ, якъ сидѣли въ найбôльшôй згодѣ разомъ при однôмъ столѣ.

Батько оперъ ся лôктями о стôлъ и балакавъ щось зъ великимъ одушевленемъ, цѣлый почервонѣвъ и звертавъ ся все до пана Дуґляса. Плечистый велитъ зъ густою, сивою бородою слухавъ єго мовчки, хитавъ часами головою и усмѣхавъ ся злегка тôлько мовь до власныхъ думокъ. Змарнѣла, хороблива блѣда постать зъ запалымъ лицемъ и синими пружками довкола очей, оперла втомлену голову о пень дерева и дрôбными, бѣлыми пальцями обнимала руку панѣ Єлисаветы — то була хрестна мати, котра єму все здавала ся якимсь пôсланцемъ зъ лучшого свѣта. Але коло неи... коло неи та панна въ простôй безъ всякихъ прикрасъ сѣрôй сукенци, зъ русявымъ волоссємъ, гладко зачесанымъ на задъ головы...

— Гальшка, Гальшка! — обôзвало ся радôстнымъ окликомъ въ єго грудяхъ, а потôмъ наразъ якась хмаринка станула мѣжь нимъ а нею и ледянымъ морозомъ оповила єго груди, а вогкою запавѣсою вкрыла очи.

Противъ неѣ сидѣвъ якійсь панъ зъ зухвалою ясною борôдкою и ще зухвальшими, голубыми очима, котрый довѣрочно нахилявъ ся до неѣ, коли тымчасомъ на єѣ личку виднѣвъ спокôйный усмѣхъ.

За того она выйде — сказавъ собѣ Павло зъ тою певностію, котра була чимсь бôльше, якъ заздрôстнымъ прочутємъ. Все вôдгадуючою любовію пôзнавъ вôнъ, що обѣ тѣ натуры доповняють ся взаимно, и якъ такѣ мусять себе взаимно шукати... И чи тôлько пукати?... Може, може вже и найшли ся, коли тымчасомъ вôнъ самъ марнувавъ житє на безхосенныхъ мрѣяхъ.

Якъ вкопаный станувъ и почавъ уважно придивляти ся мужчинѣ, котрый єму нагло показавъ, що стративъ... правда, що стративъ алежь то, чого нѣколи й не мавъ.

Якъ жежь вôдваживъ бы ся вôнъ коли мѣрити ся зъ тамтымъ! Такимъ, саме зовсѣмъ такимъ уявлявъ вôнъ собѣ идеалъ мужчины, о котрôмъ все думавъ.

Смѣлый, енергічный, певный побѣды — такимъ вôнъ самъ хотѣвъ бути колись въ будучинѣ — саме такимъ, якъ той незнаный молодець, котрый зъ легкодушнымъ усмѣхомъ дививъ ся теперь на Гальшку. Мавъ вавѣть лякерки, модну краватку и одежу зъ тоненького, чорного, блыскучого сукна.

Зъ годину може стоявъ такъ Павло, не смѣючи рушити ся зъ мѣсця, впяливши очи въ Гальшку и єѣ товариша.

Нôчь настала. Вôнъ ледви то замѣтивъ.

(Дальше буде).

✝ Посмертнѣ вѣсти.

— **Василь Никодимовичь Вовкъ-Карачевскій,** горячій патріотъ, приятель галицкихъ Русинôвъ и письменникъ украиньскій, померъ въ Кієвѣ дня 5 с. м. Уродивъ ся въ р. 1834 въ селѣ Британахъ (повѣта борзненьского), котрого бувъ спôввластителемъ; кôнчивъ въ Кієвѣ университетъ на выдѣлѣ лѣкарскôмъ, вôдтакъ бувъ мировымъ судьєю, занимавъ ся поступами рôльництва; бувъ ініціаторомъ до засадженя лѣса на широкôмъ степѣ коло Середôвки, за що дôставъ вôдъ міністерства доменъ великій золотый медаль, належавъ до земства и бувъ довгѣ лѣта секретаремъ товариства сельскихъ господарѣвъ въ Кієвѣ. Працю літературну зачавъ ще въ р. 1860 перекладомъ Євангелій, пôзнѣйше толкувавъ на украиньскій языкъ историчнѣ монографіѣ Костомарова и написавъ кôлька працъ публіцистичныхъ и монографію историчну о Кієвѣ, а все по украиньски. На похоронѣ єго зôбрали ся всѣ свѣтлѣ Украинцѣ и Поляки кієвскѣ. Домовину єго несли всѣ знакомѣ и приятелѣ по черзѣ ажь до могилы. Польскій поетъ Высоцкій зложивъ величевный вѣнець на домовину покôйного патріота. Зъ Варшавы приѣхавъ на похоронъ єго приятель, польскій историкъ, Яблоновскій. Щирый жаль обнявъ всю Русь-Украину по такôй стратѣ. Имя єго було мало знане, бо вôнъ своихъ працъ не пôдписувавъ, та ажь теперь довѣдуємось кого мы втратили.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувшій добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 22 с. м. до 12 год. въ полудне дня 23 марта: середна теплота була — 0·2° Ц., найвысша + 2·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша — 1·6° Ц. нинѣ въ почн. Барометеръ опадає (765). Вѣтеръ буде западный, мѣрный, теплота остане ся — 0·0° Ц., небо буде переважно захмарене; малый снѣгъ єъ дощемъ.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 22 с. м.; пшениця 7·75 до 8.—; жито 5·75 до 6·25; ячмѣнь 4·75 до 5·50; овесъ 5·59 до 6·—; рѣпакъ 11·50 до 11·75; горохъ 6·75 до 9·50; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 11·— до 11·75; бôбъ 5·— до 5·50, бобикъ —·— до —·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 68·— до 73·—; бѣла 75·— до 90·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 18·— до 19·—; анижъ 36·— до 39·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до 12·50.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 23 марта. Радникъ рахунковый Маркиль Тышковскій одержавъ титулъ и характеръ старшого радника; ревідентъ рахунковый, Мільскій, именованый радникомъ.

Парижь 23 марта. Похоронъ Ферріого вôдбувъ ся вчера зъ небувалою величавостію.

Софія 23 марта. Илию Георгева, убійника мін. Белчева засуджено на кару смерти, але рôвночасно предложено єго князеви до помилуваня и засудженя на 15 лѣтъ вязницѣ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ.

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовыѣ			Мѣшаны
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9 56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6 16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Краховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.